A TÖRVÉNYSZÉK VÉGZÉSE (második tanács)

2016. szeptember 13.*

„Választottbírósági kikötés — A CNT(2009) 137. sz. villamosenergia-szolgáltatási szerződés — A felperes által a Brüsszel fővárosi régiónak fizetett és a Parlament rendelkezésére tartott teljesítmény alapján kiszámított regionális hozzájárulásnak a Parlament általi megfizetése — Szerződéses kötelezettség hiánya — Az alkalmazandó nemzeti jogszabályi rendelkezésekből eredő kötelezettség hiánya”

A T-384/15. sz. ügyben,

az **EDF Luminus** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: D. Verhoeven és O. Vanden Berghe ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik: L. Darie és P. Biström, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Clotuche-Duvieusart és I. Martínez del Peral, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az EUMSZ 272. cikken alapuló, az Európai Parlament arra kötelezése iránti kérelme tárgyában, hogy kamatokkal növelten fizessen meg a felperesnek 439 672,95 euró összeget, amely a felperes által a Brüsszel fővárosi régiónak fizetett és a Parlament rendelkezésére tartott teljesítmény alapján kiszámított regionális hozzájárulás összegének felel meg,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Gervasoni (előadó) és L. Madise bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Végzést

Jogi háttér

Az uniós jogról

1 Az EUMSZ 343. cikk és az EAK 191. cikk értelmében az Európai Uniót és az Európai Atomenergia-közösséget a tagállamok területén megilletik a feladatai ellátásához szükséges kiváltságok és mentességek, a kezdetben az Európai Közösségek egységes Tanácsának és egységes Bizottságának létrehozásáról szóló szerződéshez, majd a Lisszaboni Szerződés alapján az EU-, az EUM- és az ESZAK-Szerződéshez csatolt, az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló, 1965. április 8-ai jegyzőkönyvben (HL 1967. 152., 13. o.) (a továbbiakban: jegyzőkönyv) megállapított feltételek szerint.

2 A jegyzőkönyv 3. cikke így rendelkezik:

„Az Unió, az Unió követelései, bevételei és egyéb vagyona mentesek mindenfajta közvetlen adó alól.

A tagállamok kormányai lehetőség szerint kötelesek megtenni a megfelelő intézkedéseket az ingó és ingatlan vagyontárgyak árában foglalt közvetett, illetve forgalmi adók összegének elengedése vagy visszatérítése érdekében mindazon esetekben, amikor az Unió hivatalos használatra jelentős összegű beszerzéseket hajt végre, amelyek ára ilyen jellegű adót tartalmaz. E rendelkezések alkalmazása azonban nem járhat az Unión belüli versenyt torzító hatással.

Nem adható mentesség azon adók és egyéb közterhek alól, amelyek csupán közüzemi szolgáltatások díjának felelnek meg.”

A belga jogról

3 A Brüsszel fővárosi régió (Belgium) által 2001. július 19-én elfogadott, a Brüsszel fővárosi régió villamosenergia-piacának szervezéséről szóló rendelet (ordonnance du 19 juillet 2001 relative à l’organisation du marché de l’électricité en Région de Bruxelles-Capitale; *Moniteur Belge*, 2001. november 17., 39135. o.; a továbbiakban: villamosenergia-rendelet) 26. cikke így rendelkezik:

„1. § A 21. cikk alapján kiállított szolgáltatási engedélyért az engedélyben részesülő természetes vagy jogi személy (a továbbiakban: adóalany) havonta köteles megfizetni az őt terhelő adót.

[…]

3. § Az adót azon teljesítmény alapján kell kiszámítani, amelyet az adóalany a Brüsszel fővárosi régióban található fogyasztási helyeken hálózatok, leágazások, illetve 70 kV-ot meg nem haladó feszültségű közvetlen vezetékek útján a végfogyasztók részére rendelkezésre bocsát. A nagyfeszültségű fogyasztók részére rendelkezésre álló teljesítmény a csatlakozási teljesítmény. Ez a teljesítmény egyenlő a maximális, kVa-ban kifejezett, a hálózati csatlakozási szerződés alapján rendelkezésre bocsátott teljesítménnyel. A hálózati csatlakozási szerződésben szereplő említés hiányában vagy a hálózati csatlakozási szerződés alapján rendelkezésre bocsátott maximális teljesítmény túllépése esetén a csatlakozási teljesítmény egyenlő a maximális, kVa-ban kifejezett, a legutolsó harminchat hónap során felhasznált teljesítmény 1,2-es szorzatával.

[…]

4. § A nagyfeszültségű villamos energiáért havonta kVa-ként beszedhető adó összege 0,67 euró.

[…]

Ezt az összeget évente a Királyság fogyasztói árindexéhez kell igazítani. [...]

5. § A kormány megállapítja a jelen cikkhez kapcsolódó végrehajtási intézkedéseket. Az elosztórendszer irányítóját, a regionális szállítási hálózat irányítóját és a közvetlen vezetékek felhasználóit különösen arra kötelezheti, hogy azok bocsássák rendelkezésre az adó beszedéséhez szükséges információkat.

A kormány megbízhatja az elosztórendszer irányítóját, hogy az szólítsa fel az adóalanyokat az adó megfizetésére. A felszólítás magában foglalja különösen a tárgyévnek, a számítás alapjának, az adó mértékének, a fizetési határidőnek és az adó megfizetése módjának a megjelölését. E felszólítás elküldése vagy annak elmaradása azonban semmilyen formában nem érinti hátrányosan az adózók jogait és kötelezettségeit.

6. § Az adót az építmények használóira és egyes ingatlanok felett dologi jogokkal rendelkező személyekre kivetett regionális adóról szóló 1992. július 23-i rendelet (ordonnance relative à la taxe régionale à charge des occupants d'immeubles bâtis et de titulaires de droits réels sur certains immeubles) szabályai alapján kell behajtani és végrehajtani. Az adóra vonatkozó fizetési határidőt ugyanakkor a jelen cikk (3) bekezdésével összhangban kell megállapítani.

[...]"

A jogvita előzményei

4 Az Európai Parlament 2009. július 10-én CNT(2009) 137. nyilvántartási szám alatt szerződést írt alá arra vonatkozóan (a továbbiakban: szerződés), hogy a felperes, az EDF Luminus zöld villamos energiát szolgáltasson a brüsszeli régióban található ingatlanjai számára. A szerződés a felperes általi tényleges villamosenergia-szolgáltatás időpontjában lépett hatályba, és két évig kellett hatályban maradnia. A szerződést a 2011. július 15-én aláírt módosító záradék értelmében egy évvel, vagyis 2012. július 31-ig meghosszabbították.

5 A felperes a 2011. május 13-án kelt levélben értesítette a Parlamentet, hogy ettől kezdve köteles kiszámlázni neki a villamosenergia-rendelet 26. cikkében előírt villamosenergia-szolgáltatási adót (a továbbiakban: hozzájárulás), ezenkívül pedig követelte annak a szerződés hatálybalépésétől kezdve történő visszamenőleges megfizetését. A felperes e hozzájárulást, amelyet 2009 óta fizetett a Brüsszel fővárosi régiónak, eddig nem számlázta ki a Parlamentnek.

6 Miután a Parlament nem volt hajlandó eleget tenni e felszólításnak, a felperes rendszeresen kétféle számlát küldött neki, amelyek közül az egyik kizárólag a hozzájárulásra, a másik pedig a villamosenergia-szolgáltatás nem vitatott elemeire vonatkozott. A Parlament az utóbbi számlákat kiegyenlítette, az előbbieket azonban nem volt hajlandó kiegyenlíteni.

7 A hozzájárulás megfizetésére történő újabb felszólítást és e felszólítás teljesítésének újabb megtagadását követően a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

8 A felperes a Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (a brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság) előtt is keresetet indított annak érdekében, hogy a Brüsszel fővárosi régió térítse vissza neki az általa e régiónak fizetett hozzájárulás összegét.

9 Másfelől az Európai Bizottság 2014. április 4-én az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indított a Belga Királyság ellen. A Bíróság a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletében (C-163/14, EU:C:2016:4) megállapította, hogy a Belga Királyság, mivel nem biztosított mentességet az Unió intézményei számára a villamosenergia-rendelet 26. cikkében

megállapított hozzájárulás alól, és mivel megtagadta a Brüsszel fővárosi régió által így beszedett hozzájárulás visszatérítését, nem teljesítette a jegyzőkönyv 3. cikkének második bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

A felek kérelmei és az eljárás

10 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze a Parlamentet, hogy fizessen meg neki 439 672,95 euró összeget;

– kötelezze a Parlamentet, hogy fizesse meg neki az ezen összeg után járó szerződéses kamatokat, a számlák lejártának napjától számítva;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

11 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa a jelen keresetet a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítélet (C-163/14, EU:C:2016:4) következtében okafogyottnak;

– másodlagosan, a keresetet mint nyilvánvalóan megalapozatlant utasítsa el;

– állapítsa meg, hogy a követelt összeget a Brüsszel fővárosi régiónak kell visszatérítenie a felperes részére;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

12 A felperes pontosítja, hogy a jelen keresetet „annyiban terjeszti elő, amennyiben a Tribunal de première instance francophone de Bruxelles [a brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság] előtt indított eljárásban nem tudná elérni a [hozzájárulás] Brüsszel fővárosi régió általi visszatérítését”.

13 A Bizottság kérte, hogy a Parlament kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson az eljárásba. 2016. február 16-i végzésével a Törvényszék második tanácsának elnöke engedélyezte, hogy a Bizottság a Parlament kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon a jelen eljárásba.

14 A Törvényszék második tanácsának elnöke a Törvényszék eljárási szabályzata 69. cikkének c) pontja alapján úgy határozott, hogy a C-163/14. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben az eljárást befejező határozat kihirdetéséig felfüggeszti az eljárást. Az ezen ügyben hozott ítélet 2016. január 14-i kihirdetését követően a Törvényszék az eljárást tovább folytatta.

15 A Parlament az ellenkérelmét 2016. március 22-én nyújtotta be a Törvényszék Hivatalához. Ebben az ellenkérelemben többek között a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletre (C-163/14, EU:C:2016:4) hivatkozott.

16 A Törvényszék pervezető intézkedés útján felhívta a felperest és a Bizottságot, hogy terjesszék elő észrevételeiket azzal kapcsolatban, hogy a fenti ítéletből milyen következmények származnak a jelen ügyre nézve. E felek észrevételeiket az előírt határidőn belül benyújtották.

A jogkérdésről

17 Az eljárási szabályzat 126. cikke szerint, ha a Törvényszéknek nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, illetve ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan vagy jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, a Törvényszék az előadó bíró javaslatára – az eljárás folytatása nélkül – az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat az ügyben.

18 A jelen ügyben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei az iratanyag alapján kellően fel vannak tárva, ezért az eljárás folytatása nélkül határoz.

19 Mindenekelőtt a Parlament arra irányuló kérelmét kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék állapítsa meg az eljárás okafogyottságát.

Az okafogyottság megállapítása iránti kérelemről

20 A Parlament a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletre (C-163/14, EU:C:2016:4) hivatkozva okafogyottság megállapítását kéri. Azt állítja, hogy a Brüsszel fővárosi régió által jogalap nélkül beszedett hozzájárulásokat ezen ítélet értelmében szükségképpen vissza kell téríteni a felperes javára, vagyis a felperes már nem követelheti a Parlamenttől, hogy fizesse meg az e hozzájárulásoknak megfelelő összegeket.

21 Itt kell emlékeztetni arra, hogy a Parlament és a felperes között létrejött szerződés alapján megindított jelen jogvita keretében a felperes azt kéri, hogy a Parlamentet kötelezzék arra, hogy fizesse meg neki egyrészt azt az összeget, amely a felperes által a Brüsszel fővárosi régió részére megfizetett hozzájárulásnak felel meg, és amelyet az e szerződés értelmében a Parlament rendelkezésére tartott teljesítmény alapján számítottak ki, másrészt pedig az ezen összeg után járó szerződéses kamatokat.

22 Még ha feltételezzük is, hogy a követelt összegeknek a Brüsszel fővárosi régió – amely sem a jelen jogvitának, sem a szerződésnek nem részese – által a felperes részére történő visszatérítése a felperes jelen eljáráshoz fűződő érdekének megszűnését eredményezhetné, akkor is meg kell állapítani, hogy a Parlament és a Bizottság nem bizonyítja, de még csak nem is állítja, hogy a követelt összegek – ideértve a szerződéses kamatokat is – visszatérítése megtörtént volna, vagy hogy a felperesnek ezen a jogcímen követelése állna fenn a Brüsszel fővárosi régióval szemben. Ilyen követelés például a Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (a brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság) azon ítéletéből származhatna, amellyel a felperes által hozzá benyújtott keresetet bírálja el (lásd a fenti 9. pontot). Végeredményben a fenti 17. pont szerinti pervezető intézkedésre adott válaszként 2016. május 10-én előterjesztett észrevételeiben a felperes azt állítja, hogy eddig az időpontig a Brüsszel fővárosi régió „a C-163/14. sz. ügyben hozott ítélet ellenére nem [volt] hajlandó visszatéríteni [számára] a korábban megfizetett, vitatott hozzájárulásokat”.

23 Mellékesen meg kell állapítani, hogy jóllehet Bíróság a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletében (C-163/14, EU:C:2016:4) megállapította, hogy a Belga Királyság, mivel nem biztosított mentességet az Unió intézményei számára a villamosenergia-rendelet 26. cikkében megállapított hozzájárulás alól, és mivel megtagadta a Brüsszel fővárosi régió által így beszedett hozzájárulás visszatérítését, nem teljesítette a jegyzőkönyv 3. cikkének második bekezdéséből eredő kötelezettségeit, a villamosenergia-rendelet a fentiekben idézett szöveggel mindaddig hatályban marad, amíg a Belga Királyság ezt az ítéletet végre nem hajtja. Márpedig a Parlament nem szolgált semmilyen bizonyítékkal, amely alátámasztaná, hogy az alkalmazandó jogszabályokat mostanáig módosították volna.

24 Az eddigiekből következik, hogy a jelen kereset nem vált okafogyottá, mivel a felperes eljáráshoz fűződő érdeke nem szűnt meg, vagyis az okafogyottság megállapítása iránt a Parlament által előterjesztett kérelemnek nem lehet helyt adni.

A kereset megalapozottságáról

25 A felperes az EUMSZ 272. cikk alapján előterjesztett kereseti kérelmeinek alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a Parlament szerződéses kötelezettségeinek megsértésére, a másodikat a villamosenergia-rendelet 26. cikkében foglalt rendelkezések megsértésére, végül a harmadikat az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapítja.

Az első jogalapról

26 A felperes azt állítja, hogy a szerződés lehetővé teszi számára, hogy a Parlamenttől a hozzájárulás megfizetését követelje.

27 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a szerződés nem rendelkezik arról, hogy a hozzájárulást ki kellene számlázni a Parlamentnek. Különösen, a hozzájárulásra semmilyen módon nem utal a szerződés 2. melléklete, amely a villamosenergia-szolgáltatás díjszabásának számítási módszereit tartalmazza.

28 Ráadásul a szerződés 3.2. pontja alatt a 3. cikkben foglalt rendelkezések szerint „[a]z árakat annak figyelembevételével kell meghatározni, hogy az európai intézmények mentesülnek a vámok, a közvetett adók és az értékesítést terhelő adók, különösen a hozzáadottérték-adó (héa) alól”.

29 A szerződésnek szintén a 3.2. pontja kimondja, hogy „a regionális és szövetségi adók, járulékok és egyéb hozzájárulások nem számlázhatók ki”.

30 Megállapítható tehát, hogy a szerződés nem ír elő semmilyen kötelezettséget a Parlamenttel szemben arra vonatkozóan, hogy fizesse meg a felperesnek azt a hozzájárulást, amelyet a szerződés értelmében a Parlament rendelkezésére tartott teljesítmény alapján számítottak ki.

31 Hozzá kell tenni, hogy a szerződés 19. cikke szerint a szerződésre „a belga jogszabályok irányadók, továbbá azt e jogszabályoknak megfelelően kell alkalmazni és értelmezni abban az esetben, ha az [uniós] jog – ideértve a költségvetési rendeletet is – nem szabályozza a kérdést”. Következésképpen a szerződésben foglalt kikötéseket mindenekelőtt az uniós jogra tekintettel kell értelmezni.

32 Márpedig a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletben (C-163/14, EU:C:2016:4, 39. pont) a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a hozzájárulást a jegyzőkönyv 3. cikke második bekezdésének hatálya alá tartozó közvetett adónak kell tekinteni.

33 Így a szerződésben, különösen pedig annak 3.2. pontjában a „közvetett adókra” utalást úgy kell érteni, hogy az kiterjed a hozzájárulásra. Ez megerősíti, hogy a szerződésben részes felek mentesíteni kívánták a Parlamentet a hozzájárulás megfizetése alól.

34 Hozzá kell tenni, hogy a 2011. július 15-én a szerződéshez fűzött módosító záradék a hozzájárulás fizetését illetően semmilyen módon nem érinti a felek kötelezettségeit.

35 A Törvényszék által a fenti 34. pontban levont következtetést nem vonhatják kétségbe a felperes által egyébként előadott érvek.

36 Először is annak alapján, hogy a szerződés 8.1. pontja alatt az „Adózási rendelkezések” című 8. cikk akként rendelkezik, hogy „a szerződő felek saját maguk felelősek a rájuk vonatkozó adózási rendelkezések tiszteletben tartásáért”, nem állapítható meg a Parlamenttel szembeni olyan kötelezettség fennállása, hogy a vele szerződő félnek, vagyis a felperesnek megfizesse a hozzájárulást.

37 Másodszor, annak alapján, hogy a szerződés 2. mellékletének (2) bekezdése az „elosztással” összefüggő árnövelésre utal, a szerződés általános felépítését, különösen pedig a fent hivatkozott 3.2. pontban foglalt rendelkezéseket figyelembe véve nem állapítható meg a Parlamenttel szembeni olyan kötelezettség fennállása, hogy a vele szerződő félnek, vagyis a felperesnek megfizesse a hozzájárulást.

38 Az eddigiekből következik, hogy az első jogalapot – mint nyilvánvalóan megalapozatlant – el kell utasítani.

A második jogalapról

39 A felperes azt állítja, hogy a Parlament a villamosenergia-rendelet 26. cikkében foglalt rendelkezések értelmében köteles megfizetni neki a hozzájárulást.

40 Meg kell állapítani, hogy jóllehet a villamosenergia-rendelet meghatározza a villamosenergia-szolgáltatókat a nemzeti közigazgatással, a Brüsszel fővárosi régióval szemben terhelő adózási kötelezettségeket, nem rendelkezik arról, hogy a végfogyasztóval szemben olyan kötelezettség állna fenn, hogy a villamosenergia-szolgáltatónak fizesse meg a hozzájárulást. Így a felperes megalapozatlanul állítja, hogy a Parlament megsértette volna e kötelezettséget.

41 Meg kell állapítani, hogy e megállapítás nincs ellentmondásban azzal a következtetéssel, amely szerint a hozzájárulással kapcsolatos adójogi szabályozást azzal a céllal alakították ki és vezették be, hogy a hozzájárulást áthárítsák a végfogyasztóra (2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-163/14, EU:C:2016:4, 48. pont). Ugyanis különbséget kell tenni egyrészt az adójogi szabályozás céljai, másrészt pedig az e szabályozásból eredő azon jogi kötelezettség fennállása között, amelynek tiszteletben nem tartása a végfogyasztónak a villamosenergia-szolgáltatójával szembeni szerződéses, sőt szerződésen kívüli felelősségét is eredményezheti. Ilyen jogi kötelezettség hiányában a hozzájárulás végfogyasztóra történő továbbhárítása egyedül a szolgáltató és a végfogyasztó között létrejött szerződéses viszonyoktól függ.

42 Még ha feltételezzük is, hogy a villamosenergia-rendelet akként értelmezhető, hogy az megköveteli a végfogyasztótól, hogy a rendelkezésére tartott teljesítmény alapján kiszámított hozzájárulást fizesse meg a villamosenergia-szolgáltatójának, e jogalapot akkor is el kell utasítani.

43 Annak alapján ugyanis, hogy a villamosenergia-rendelet az uniós intézmények javára nem ír elő mentességet a hozzájárulás alól, a Bíróság a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletben (C-163/14, EU:C:2016:4) megállapította, hogy a Belga Királyság nem teljesítette a jegyzőkönyv 3. cikkének második bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

44 Márpedig a szerződés 19. cikke alapján a Törvényszék feladata, hogy a szerződés ügyében eljáró bíróságként úgy alkalmazza a nemzeti jogot, mint ahogy azt a nemzeti bíróság alkalmazná.

45 Következésképpen a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítélet (C-163/14, EU:C:2016:4) jogereje megköveteli a Törvényszéktől, hogy a villamosenergia-rendeletet ne alkalmazza annak érdekében, hogy valamely uniós intézményt a hozzájárulás megfizetésére kötelezzen (a nemzeti hatóságokat terhelő kötelezettségeket illetően lásd analógia útján: 1972. július 3-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, 48/71, EU:C:1972:65, 7. pont).

46 Még ha feltételezzük is, hogy a felperes a jelen jogalappal szerződésen kívüli felelősség jogcímén kívánt igényt érvényesíteni a Parlamenttel szemben, ilyen érvelést az EUMSZ 272. cikkre alapított kereset keretében nem lehet érvényesen előterjeszteni. Mindenesetre az eddigi okfejtések alapján e jogalap akkor is elutasítható, ha azt ilyen célból terjesztették elő.

47 Másfelől a Törvényszék által a fenti 41. pontban levont következtetést nem vonhatja kétségbe az, hogy a felperes köteles viselni a hozzájárulást. E körülmény ugyanis nincs hatással a villamosenergia-rendeletben foglalt rendelkezések értelmezésére.

48 E tekintetben megállapítható, hogy amennyiben a felperes ezt megalapozottnak tartja, neki kell kérnie attól a nemzeti bíróságtól, amely előtt keresetet indított, hogy határozzon abban a kérdésben, hogy az a mentesség, amelyet a Belga Királyság az unós intézményeknek nyújtani köteles, megköveteli-e, hogy maguk a villamosenergia-szolgáltatók mentesüljenek az ilyen hozzájárulás alól, amennyiben a fogyasztójuk uniós intézmény.

49 Végül a fenti 41. pontban levont következtetést nem vonhatja kétségbe az, hogy a Parlament és egyéb uniós intézmények elfogadták, hogy más villamosenergia-szolgáltatóknak megfizessék a hozzájárulást. E körülmény ugyanis, amelyet a Törvényszék a harmadik jogalap keretében majd ismét megvizsgál, nincs hatással a villamosenergia-rendeletben foglalt rendelkezések értelmezésére.

50 Az eddigiekből következik, hogy a második jogalapot – mint nyilvánvalóan megalapozatlant – el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

51 A felperes azt állítja, hogy a Parlament tévesen tagadta meg a hozzájárulásnak a felperes részére történő megfizetését, miközben az uniós intézmények egy másik villamosenergia-szolgáltató, az Electrabel részére megfizették e hozzájárulást. A Parlament azáltal, hogy így járt el, megsértette az egyenlő bánásmód elvét.

52 Hangsúlyozni kell, hogy a jelen ügyben e jogalapra – amelyet a felperes nem arra alapított, hogy a Parlament megsértette volna a szerződéses kötelezettségeit vagy a szerződésre irányadó jogszabályokat – nem lehet érvényesen hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 2016. március 16-i Hydrex kontra Bizottság ítélet, T-45/15, nem tették közzé, EU:T:2016:151, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalma vagy az egyenlő bánásmód elve – amely alapvető jogelv – tiltja, hogy összehasonlítható helyzeteket különbözően kezeljenek, vagy hogy különböző helyzeteket egyenlően kezeljenek, hacsak objektíve nem igazolt az ilyen bánásmód (lásd ebben az értelemben: 1986. október 8-i Christ-Clemen és társai kontra Bizottság ítélet, 91/85, EU:C:1986:373, 19. pont; lásd továbbá: 2003. január 8-i Hirsch és társai kontra EKB ítélet, T-94/01, T-152/01 és T-286/01, EU:T:2003:3, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A jelen ügyben tehát a felperesnek különösen olyan adatokkal kell szolgálnia, amelyek lehetővé teszik a felperes és az Electrabel közötti hasonló helyzet fennállásának megállapítását.

55 E tekintetben Cruz Villalón főtanácsnok Bizottság kontra Belgium ügyre vonatkozó indítványából (C-163/14, EU:C:2015:441, 19. és 24. pont) kitűnik, hogy az Electrabellel kötött szerződés rendelkezett arról, hogy az uniós intézményeknek meg kell fizetniük a hozzájárulást. A felperes, aki egyébként a keresetlevelében vitatja ezen indítvány bizonyos pontjait, nem szolgál semmilyen bizonyítékkal, amely e körülményt kétségbe vonhatná.

56 Márpedig, mint az korábban megállapításra került (lásd a fenti 31. pontot), a felperes és a Parlament között létrejött szerződés nem rendelkezik arról, hogy a Parlamentnek meg kellene fizetnie a hozzájárulást.

57 Így a felperes és az Electrabel nem volt hasonló helyzetben, mivel a felperes által aláírt szerződés nem rendelkezett arról, hogy a Parlamentnek meg kellene fizetnie a hozzájárulást.

58 E tekintetben közömbös az a körülmény, hogy a felperes a Parlamenttől a hozzájárulás megfizetését kérte.

59 Mellékesen emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartását össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával, amely szerint valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes cselekményre előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat (1985. július 4-i Williams kontra Számvevőszék ítélet, 134/84, EU:C:1985:297, 14. pont). Mivel az uniós intézményekkel szembeni fizetési kötelezettség előírása ellentétes az uniós joggal, mint ez kitűnik a 2016. január 14-i Bizottság kontra Belgium ítéletből (C-163/14, EU:C:2016:4), a jelen jogalapnak nem lehet helyt adni.

60 Az eddigiekből következik, hogy a harmadik jogalapot – mint nyilvánvalóan megalapozatlant – el kell utasítani. Következésképpen a felperes valamennyi kereseti kérelmét el kell utasítani.

A Parlament által előterjesztett megállapítási kereseti kérelemről

61 A Parlament arra irányuló kereseti kérelmet terjeszt elő, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy „a követelt összeget a Brüsszel fővárosi régiónak kell visszatérítenie a felperes részére”.

62 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése és az EUMSZ 272. cikk alapján a Törvényszék választottbírósági kikötésen alapuló hatásköre valamely kereset elbírálására szükségszerűen magában foglalja az ugyanezen kereset kapcsán előterjesztett viszontkereset elbírálására vonatkozó hatáskört is, amely viszontkereset a szerződéses kapcsolatból, vagy abból a tényből ered, amire az alapkérelmet alapozták, vagy a szerződésből eredő kötelezettségekkel közvetlen kapcsolatban áll (lásd: 2014. július 16-i Isotis kontra Bizottság ítélet, T-59/11, EU:T:2014:679, 265. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Ugyanakkor a jelen ügyben a Parlament által előterjesztett kérelem nem áll kapcsolatban a szerződéssel, mivel e kérelem nem a szerződésben részes feleket a szerződés alapján terhelő visszterhes kötelezettségekre vonatkozik, hanem a Brüsszel fővárosi régió – amely sem a szerződésnek, sem a jogvitának nem részese – felperessel szembeni esetleges kötelezettségeire.

64 A választottbírósági kikötés alapján előterjesztett jelen kereset keretében tehát a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy elbírálja a Parlament által előterjesztett kereseti kérelmet.

65 A fenti következtetés ugyanezen okokból akkor is irányadó lenne, ha megállapítást nyerne, hogy a szerződés 20. cikkében szereplő azon választottbírósági kikötés, amelynek értelmében „[a] […] Parlament és a vele szerződő fél között a jelen szerződéssel összefüggésben felmerülő minden olyan jogvitát, amelyben nem sikerült egyezséget kötni, az EK-Szerződés 255. cikkének (1) bekezdése alapján az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága bírál el”, a szövegére tekintettel megalapozza a Törvényszéknek vagy a Bíróságnak a Parlament és a felperes között a szerződés érvényességét, alkalmazását vagy értelmezését illetően felmerülő jogvitára vonatkozó megállapítási kereset elbírálásával kapcsolatos hatáskörét (lásd ebben az értelemben: 2015. február 26-i Planet kontra Bizottság ítélet, C-564/13 P, EU:C:2015:124, 26. pont).

66 Az eddigiek összességéből következik, hogy a keresetet – mint nyilvánvalóan minden jogi alapot nélkülözőt – el kell utasítani, továbbá hogy a Parlament által előterjesztett megállapítási kereseti kérelmet anélkül, hogy az eljárást folytatni kellene, szintén el kell utasítani, mivel a Törvényszék nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel annak elbírálására.

A költségekről

67 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

68 A jelen ügyben, mivel a felperes lényegében pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

69 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket.

70 Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Európai Parlament által előterjesztett megállapítási kereseti kérelmet elutasítja.

3) Az EDF Luminus saját költségein kívül köteles viselni a Parlament részéről felmerült költségeket is.

4) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Luxembourg, 2016. Szeptember 13.

E. Coulon
hivatalvezető

M. E. Martins Ribeiro
elnök